

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/76/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812010188
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2012:8812010188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou na hlavnom pojednávaní dňa 30. augusta 2012 vo Vranove nad Topľou takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

M. M., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom JQ. - M. X,
prechodne bytom A., V. ul. č. XXX, toho času
na rodičovskej dovolenke,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

1./ dňa 02.11.2011 v čase o 09:50 hod. v A., okr. Vranov nad Topľou, pred budovou obecného úradu, sediac na sedadle vodiča v osobnom motorovom vozidle Land Rover, ev. č. Z.-XXX, fyzicky napadol službukonajúceho policajta Obvodného oddelenia Policajného zboru Vranov nad Topľou, por. Bc. O. I., ktorý voči nemu vykonával služobný zákrok tým spôsobom, že po oznámení policajtom, že je na neho vydaný príkaz na zatknutie a po vyzvaní, aby sa osobne dostavil s ním na útvar Policajného zboru v A., tento mu po predchádzajúcej slovnej výmene a neuposlúchnutí výzvy zo strany policajta o predloženie dokladu totožnosti, policajtovi cez otvorené dvere vozidla vytrhol z ruky príkaz na zatknutie, kde policajt v snahe, aby nedošlo k poškodeniu listiny, sa nahol k vozidlu, následne obžalovaný ho rukou chytil za nos a vulgárne mu niečo povedal, policajt následne rukou odrazil jeho ruku, ktorou ho držal za nos a schytil ho za jeho ruku, následne chytil volant vozidla, po čom obžalovaný pravou rukou naštartoval vozidlo a pohol sa ním smerom dopredu, jazdu zrýchľoval, pričom určitú vzdialenosť so sebou vliekol poškodeného por. Bc. O. I. držiaceho sa vozidla, ktorý sa následne pustil volantu vozidla, pričom druhý člen hliadky ppráp. O. M. po predchádzajúcich slovných výzvach, aby obžalovaný upustil od protiprávneho konania, použil jeden varovný výstrel do vzduchu a následne jeden výstrel zo služobnej zbrane mierený na zadné koleso unikajúceho vozidla, ktoré minul, kde obžalovaný vozidlom unikol do Obce V., pričom týmto konaním obžalovaného došlo k zraneniu policajta O. I. v podobe podvrtnutia a natiahnutia pravého zápästia, ľahkého podvrtnutia a natiahnutia pravého lakťa a ľahkého podvrtnutia krčno - hrudného prechodu chrčtice s dobu práceneschopnosti v trvaní 12 dní a to od 2.11.2011 do 14.11.2011 a dobou liečenia od 2.11.2011 do 6.12.2011,

2./ následne toho istého dňa v čase asi o 11:45 hod. osobne došiel do budovy útvaru Policajného zboru v A., okres Vranov nad Topľou, kde sa službukonajúcemu policajtovi uvedeného oddelenia, kpt. B. W., vyhrážal slovami: „Mal som ťa zastreliť už pred ôsmimi rokmi, čo som neurobil, ale teraz ťa už zastrelím a môžem aj teraz,“ následne na uvedeného policajta fyzicky zaútočil a to tak, že ho udrel päšťou do ľavého ramena, chytil ho rukami pod krk a snažil sa ho škrtiť, čím mu takýmto konaním spôsobil ľahké zranenie v podobe podvrtnutia základného kĺba palca ľavej ruky a ľahké pomliaždenie ľavého ramena s dobou liečenia do 7 dní a poškodil mu služobnú rovnošatu tak, že mu odtrhol ľavý náplecník, kde

následne boli zo strany prítomných službukonajúcich policajtov Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou voči nemu použité donucovacie prostriedky slúžiace na jeho spacifikovanie,

t e d a

v skutku 1/ rozsudku

- použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a uvedeným činom spôsobil inému ublíženie na zdraví,

v skutku 2/ rozsudku

- inému sa vyhrážal usmrtením v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa

- použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa

t ý m s p á c h a l

v skutku 1/ rozsudku

- zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona,

v skutku 2/ rozsudku

- prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

Z a t o m u s ú d u k l a d á

Podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona v nadväznosti na § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona v spojení § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona na základe čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku p o v i n n o s ť z titulu nároku na náhradu škody nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s., so sídlom v Bratislave, Mamateyova č. 17, IČO 35 937 874 škodu vo výške 110,96 eur (stodesať eur a deväťdesiatšesť eurocentov).

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Humennom podala na obžalovaného M. M. obžalobu pre vyššie uvedené skutky, ktoré po právnej stránke kvalifikovala v prípade 1/ a 2/ skutku obžaloby ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákon a v prípade skutku 2/ obžaloby ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 Tr. poriadku. Obžalovaný vyhlásil, že je nevinný vo vzťahu k obojmu skutkom obžaloby.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodených Bc. O. I., B. W., svedkov Z. G., O. M., O. K., M. M., M. M., B. W., splnomocnenkyne poškodeného Krajského

riaditeľstva PZ v O. Mgr. M., znalca MUDr. Z., prečítaním výpovede splnomocnenca poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne Mgr. Q., prečítaním znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie a listinnými dôkazmi, ako aj ďalšími dôkazmi uvedenými v texte, na základe čoho mal súd skutkový stav za preukázaný tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný M. M. tak na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní spáchanie skutkov v oboch bodoch rozsudku v celom rozsahu poprel. Vo vzťahu k skutku 1/ rozsudku obžalovaný vypovedal, že dňa 2.11.2011 ráno spoločne s manželkou a synom vo svojom vozidle Land Rover prechádzali okolo Obecného úradu v A.. Keď manželka odišla vybaviť niečo na Obecný úrad v A., pristúpil k nemu poškodený Bc. I. v uniforme. Poškodený Bc. I. mu oznámil, že je na neho vydaný príkaz na zatknutie, ktorý mu aj dal na nahliadnutie. Poškodenému Bc. I. oznámil, že uvedený príkaz na zatknutie je neaktuálny, keďže peňažný trest vo výške 170,- Eur dňa 19.10.2011 zaplatil priamo na Okresnom súde Prešov. Tajomníčka na Okresnom súde Prešov mu povedala, aby úradný záznam, ktorý s ním spísala nosil so sebou aspoň 2-3 dni a týmto sa preukázal v prípade zastavenia jeho vozidla.. Poškodený Bc. I. ho na nič nevyzýval, nepýtal sa ho na nič a ani nepožadoval od neho občiansky preukaz. Povedal mu však, že musí ísť na policajnú stanicu. Poškodený Bc. I. mu zopakoval, že je na neho vydaný príkaz na zatknutie, na čo reagoval tak, že nech si overí, či je na neho vydaný príkaz na zatknutie. Jeho manželka takisto potvrdila to, že príkaz na zatknutie na jeho osobu už nie je platný a že po príslušný doklad zájde domov. Vyjadril sa, že poškodený Bc. I. si nedal povedať. Uviedol, že počas komunikácie s poškodeným ho nechytal za nos. Poprel, že by sa poškodený držal volantu jeho vozidla. Uviedol, že on ľavou rukou držal volant a pravou rukou radil rýchlosť, pričom poškodený sa nachádzal vedľa jeho dverí. Dospel k záveru, že najlepšie je odísť a svojim vozidlom odišiel do obce V.. Svedkyňa M. ho telefonicky vyzvala, aby sa vrátil naspäť do obce A., na čo jej odpovedal, že nikam nejde. Svedkyňa M. na to odpovedala, že príde aspoň po ich spoločného maloletého syna M.. Manželka ho nakoniec presvedčila, aby s ňou išiel naspäť na policajnú stanicu v A.. Svedkyňa M. mu takisto povedala, že ju poškodený W. vyhodil z policajnej stanice. Po príchode do priestorov policajnej stanice sa podrobil osobnej prehliadke. Na policajnej stanici sa zdržiavali svedkovia V., G., Bc. I., W. a M.. Poškodený W. mu oznámil, že si má sadnúť na stoličku, na čo mu on oznámil, že on nebude sedieť a ide preč. Poškodený W. mu začal nadávať. On si začal zapisovať identifikačné čísla poškodených Bc. I. a W.. Poškodenému W. odovzdal občiansky preukaz ako aj listiny o zaplatení peňažného trestu. Všetci policajti vyšli von z miestnosti policajnej stanice a v tejto miestnosti zostal len poškodený W.. Poškodený W. pravou rukou zatvoril dvere a ľavou rukou uzavretou v pästou ho udrel raz do pravého líca, čím mu vytrhol časť kože nad pravou časťou pery. Poškodený W. ho takisto chytil pravou rukou pod krk a súčasne ho udrel do líca, pričom sa ho opýtal, čo si to dovoľuje. Po zakričaní slova „Útok“ poškodeným W., všetci policajti sa vrátili do miestnosti policajnej stanice a spúťali ho. Poškodeného W. sa pýtal, že prečo po ňom strieľali, či ho chceli zastreliť a či on má teraz zastreliť ich. Vyjadril sa, že vyhrážka, ktorú mal adresovať na adresu poškodeného W., že ho mal zastreliť už pred ôsmimi rokmi, je však prekrútená. Poškodenému W. nadával v prítomnosti všetkých ostatných policajtov, že je neprofesionálny.

Poškodený Bc. I. na hlavnom pojednávaní uviedol, že veliteľ policajnej stanice mu pridelil na realizáciu príkaz na zatknutie na obžalovaného M., keďže predtým sa ho nepodarilo zrealizovať. Dňa 2.11.2011 zbadal manželku obžalovaného M. vchádzajúcu do budovy policajnej stanice. Keď zistil, že vo vozidle stojacom pred budovou policajnej stanice sa nachádza obžalovaný, vrátil sa na policajnú stanicu po príkaz na zatknutie. Obžalovaného vyzval, aby mu predložil svoje osobné doklady, pretože potreboval overiť jeho totožnosť z dôvodu vydania príkazu na zatknutie na jeho osobu. Obžalovaný na to reagoval, že on má všetko vybavené a že si to má overiť. Obžalovaný mu vzápätí začal vulgárne nadávať s tým, že uviedol, že ide preč a on mu v tom nezabráni. K vozidlu pristúpila aj manželka obžalovaného, ktorá rovnako ako obžalovaný mu začala vulgárne nadávať. Vysvetlil obom, že svedkyňa M. môže ísť po predmetný doklad, ale obžalovaný M. musí zostať na mieste. Keď sa obrátil smerom k obžalovanému, ten mu z rúk vytrhol príkaz na zatknutie a takisto povedal niečo vulgárne. Obžalovaný M. ho vzápätí chytil za nos a prstami svojej ruky sa mu snažil tento nos vytočiť smerom do strán. Svojou rukou odrazil ruku obžalovaného M. a obžalovanému chcel zabrániť v odjazde vozidlom, keďže videl, že obžalovaný štartuje vozidlo. Obžalovaného M. preto chytil za ruku, následne za volant a vysvetľoval mu, aby zostal na mieste. Obžalovaný M. smeroval vozidlo na oplotenie rodinného domu. On sa pridržiaval vozidla asi 3-5 metrov, následne sa pustil vozidla, keďže zistil, že obžalovanému nezabráni v odjazde vozidla. Svedok M. použil strelnú zbraň tak, že raz vystrelil do vzduchu a raz do zadných pneumatík vozidla obžalovaného. Spoločne so svedkom M. nasadol do služobného vozidla a prenasledovali obžalovaného smerom na Vranov n/T. Ďalšia hliadka v zložení svedka G. a V. išla smerom na A. O.. Neskôr vyzval

manželku obžalovaného, aby zavolała obžalovanému a oznámila mu, nech sa vráti naspäť na miesto incidentu. Manželka obžalovaného im však neoznámila miesto jeho pobytu. Neskôr prišiel svokor obžalovaného - p. M., ktorý im začal vulgárne nadávať a aj sa vyhrážať, že ich povyzlieka z uniforiem. Na adresu svojho zaťa, obžalovaného M. sa vyjadril, že si s ním môžu robiť, čo chcú, ale aby neubližovali malému dieťaťu. V čase asi o 11:00 hod. sa vrátil na policajnú stanicu obžalovaný M., ktorý sa správal arogantne a vulgárne. Všimol si, že poškodený W. vyzýval obžalovaného M. na predloženie dokladov, pričom obžalovaný sa vyhrážal, že ich všetkých postrieľa. Na ich adresu sa takisto vyjadril, že bude sa robiť, čo povie on a že nebude robiť to, čo hovoria oni ako policajti. Obžalovaný M. niečo hovoril poškodenému W. v tom zmysle, že mu už dávno ubližoval, avšak viac nepočul, keďže sa venoval telefonátu s riaditeľom Obvodného oddelenia PZ. Vzápätí sa otvorili dvere policajnej stanice a niekto zakričal, že obžalovaný M. zaútočil na poškodeného W.. Svedok V., M., on ako aj poškodený W. použili hmaty a chvaty a následne eskortovali obžalovaného M. do Vranova n/T. Poškodený Bc. I. sa vo vzťahu k skutku 1/ rozsudku ďalej vyjadril, že opakovane vyzýval obžalovaného na dostavenie na policajnú stanicu za účelom preverenia príkazu na zatknutie. Uviedol, že po vytrhnutí príkazu na zatknutie z ruky ho obžalovaný chytil prstami svojej ruky za nos, pričom ruku obžalovaného odrazil. Obžalovaný následne začal štartovať vozidlo.

Z výpovede poškodeného B. W. na hlavnom pojednávaní vyplýva, že v uvedený deň v čase o 9:40 hod. vbehol do kancelárie svedok M. s tým, že svedok Bc. I. má problémy s nejakým občanom. Po vyjdení z priestorov policajnej stanice si všimol, že poškodený Bc. I. sa niečoho dotazoval vodiča vozidla Land Rover a neskôr vodič tohto vozidla naštartoval vozidlo. Poškodený Bc. I. sa držal volant, pričom vodič sa snažil poškodeného Bc. I. striasť tým, že smeroval volant raz doprava a raz doľava, pričom sa snažil poškodeného Bc. I. striasť aj tým, že sa snažil pritlačiť poškodeného Bc. I. o oplotenie rodinného domu. Svedok M. vyzval vodiča na upustenie od konania, použil jeden varovný výstrel a neskôr jeden výstrel do pneumatiky vozidla. Svedok M. a poškodený Bc. I. nastúpili do jedného služobného vozidla a druhá hliadka v zložení svedka V. a G. nastúpili do druhého služobného vozidla. Svedkyňa M. ho pred vchodom do budovy policajnej stanice vulgárne oslovila a vyčítala mu, že jej ublížil už pred ôsmimi rokmi, pričom vonku sa nachádzal len starosta obce svedok K.. V čase približne o 10:40 hod. prišiel k policajnej stanici svokor obžalovaného p. M. st., ktorý mu vulgárne nadával a pýtal sa, kto strieľal po dvojročnom dieťati a či ho má zabiť, pričom sa na neho zahnal zatvorenou päťou a chcel ho udrieť. Vzápätí sa p. M. st. otočil k svedkovi V. a zopakoval svoje vulgarizmy a takisto sa na neho zahnal päťou. Na adresu všetkých príslušníkov PZ sa vyjadril, že ich vyzlečie z uniformy. Keď p. M. st. vysvetlil, že na obžalovaného M.Q. bol vydaný príkaz na zatknutie Okresným súdom Prešov, p. M. st. sa vyjadril, že s jeho zaťom si môžu robiť čo chcú, ale že dieťa nech nechajú na pokoji. V čase o 11:45 hod. sa obžalovaný dostavil na policajnú stanicu a začal sa správať vulgárne, na čo obžalovaného upozornil, aby sa správal slušne. Obžalovaný M. pokračoval v nadávkach, že oni budú robiť to, čo povie on a nie on to, čo povie on - poškodený W.. Po vykonaní osobnej prehliadky svedkom Novákom obžalovaný M. sa vyjadril na jeho adresu, že ho mal zastreliť pred ôsmimi rokmi, čo neurobil, ale môže to urobiť tu a teraz. Počas tejto vyhrážky obžalovaného boli prítomní všetci policajti a to svedkovia Bc. I., V., G. a M.. Vzápätí na to poškodený Bc. I. vyšiel von z policajnej stanice a neskôr vyšli von aj svedkovia V. a G.. Obžalovaný M. sa snažil privrieť vchodové dvere, pričom ich úplne nezatvoril. Obžalovaný mu povedal, že ešte uvidí, čo bude. Následne na to ho päťou svojej ruky udrel raz do ľavého ramena, pričom použil hmaty a chvaty, pri ktorých mu obžalovaný M. natrhol ľavý náplecník služobnej rovnošaty. Priskočil ku nemu aj svedok M., ktorý sa snažil spacifikovať obžalovaného. Poškodený W. zakričal na svedka V., aby im prišiel pomôcť. Následne obžalovanému priložili putá a eskortovali ho na Obvodné oddelenie PZ do Vranova n/T. Pri uvedenom incidente utrpel poranenie ľavého ramena a palca ľavej ruky a mal aj nejaké škrabance. Takisto mal natrhnutý ľavý náplecník služobnej uniformy. Liečený bol do sedem dní bez práceneschopnosti. Pociťoval bolesti ramena ako aj palca ľavej ruky. Jeho obvyklý život nebol až natoľko obmedzený, keďže bol pravák. Obžalovaný M. mu nadával aj počas eskorty do Vranova nad Topľou s tým, že ich vyzlečie z uniformy, pričom udieral hlavou o sedačku spolujazdca. Ďalej uviedol v súvislosti so skutkom 2/ rozsudku, že obžalovaný ho udrel do ľavého ramena a snažil sa ho chytiť pod krk, nato pribehol svedok M. a pomohol mu obžalovaného spacifikovať. Následne na to zakričal na svedka V. a dovnútra vošli svedok V. a G.. Poprel, že by obžalovaného M. fyzicky napadol. Obžalovaný mu však vulgárne nadával a vyhrážal sa mu. Vyjadril sa, že použil hmaty a chvaty až vtedy, keď na neho obžalovaný zaútočil. Vo vzťahu k skutku 1/ rozsudku uviedol, že príkaz na zatknutie pridelil na realizáciu poškodenému Bc. I..

Poškodený Bc. I. a poškodený W. si nárok na náhradu škodu neuplatnili.

Splnomocnenkyňa poškodeného Krajského riaditeľstva PZ Mgr. M. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v súvislosti s fyzickým napadnutím poškodeného Bc. I. a W. bola poškodenému Bc. I. vyplatená suma vo výške 1.538,00 eur a poškodenému W. vo výške 922,80 Eur.

Podľa prečítanej výpovede splnomocnenca poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne a s. Mgr. Q. z prípravného konania v súvislosti s ujmom na zdraví poškodeného Bc. I. a poškodeného W. vznikli tejto poisťovni náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v celkovej výške 110,96 eur. Z toho dôvodu navrhol zaviazat' obžalovaného v odsudzujúcom rozsudku povinnosťou nahradiť túto škodu, pričom v rámci prípravného konania predložil aj vyčíslenie nákladov vynaloženej zdravotnej starostlivosti poskytnutej týmto poškodeným.

Svedok Z. G. uviedol na hlavnom pojednávaní, že po spoločnom príchode so svedkom V. na policajnú stanicu v A., vběhol do budovy policajnej stanice svedok M., ktorý im povedal, aby rýchlo vyšli von. Svedok V., poškodený W. ako aj on vyšli von pred policajnú stanicu. Videl, ako obžalovaný M. naštartoval vozidlo a vulgárne sa vyjadril na ich adresu. Poškodený Bc. I. sa držal vozidla tak, že jednou rukou držal buď volant vozidla alebo ruku obžalovaného a druhou rukou sa pridržiaval stĺpika medzi vodičovými dverami a zadnými dverami. Obžalovaný smeroval svoje vozidlo na oplotenie rodinného domu. Nevedel sa vyjadríť, či obžalovaný smeroval vozidlo na oplotenie alebo poškodený Bc. I. tým, že sa držal volantu vozidla, toto vozidlo nasmeroval na oplotenie rodinného domu. Svedok M. vyzval obžalovaného na zastavenie vozidla a následne vystrelil jedenkrát do vzduchu a jedenkrát do vozidla. Spoločne so svedkom V. nasadli do jedného služobného vozidla a svedok M. a poškodený Bc. I. nastúpili do druhého vozidla. Ich hliadka išla smerom na A. O. a druhá hliadka sa vybrala smerom na Vranov n/T. Pred policajnú stanicu sa dostavil svokor obžalovaného, p. M. st., ktorý sa vulgárne opýtal, kto strieľal na auto, keď v ňom bolo malé dieťa. Snažili sa pánovi M. st. vysvetliť, že nevedeli, že vo vozidle je malé dieťa. Takisto p. M. st. povedali, že na jeho zaťa, obžalovaného M. je vydaný príkaz na zatknutie. P. M. st. na to reagoval tak, že obžalovaného môžu porezať aj na šnúrky a že jemu ide iba o dieťa. P. M. st. sa orientoval predovšetkým na poškodeného W. a svedka V., pričom sa na všetkých zahnal zaťatou päšťou. Pri opätovnom pátraní po vozidle obžalovaného a návrate zo smeru z obce L. na obec A. zaregistrovali vozidlo zn. Toyota Yaris zelenej farby, ktoré bolo vedené svedkom M. ml. a vedľa ktorého sedela svedkyňa M.. V zadnej časti tohto vozidla sa nachádzal obžalovaný M., ktorý sa vyjadril, že ide všetko vysvetliť na policajnú stanicu. S ďalším vozidlom hliadky PZ sprevádzali uvedené vozidlo až na policajnú stanicu v A.. Obžalovaný M. bol rozčúlený a hneď sa opýtal poškodeného W., že prečo jeho manželku držal pod krkom, čo poškodený W. poprel. Na obžalovanom vykonal osobnú prehliadku a následne spoločne so svedkom V. vyšli vonku z miestnosti policajnej stanice. Vzápätí na to počul, ako niekto zakričal na svedka V. krstným menom. V rohu kancelárie policajnej stanice si všimol, ako sa poškodený W. a obžalovaný M. držia za tričká v oblasti krku. Samotný fyzický incident medzi obžalovaným a poškodeným W. nevidel. Voči obžalovanému použili donucovacie prostriedky a nasadili mu putá. Všimol si, že poškodený W. ma poškodenú výložku a obžalovaný M. bol poškríbaný na tvári a líci. Obžalovaný sa ešte počas pobytu v miestnosti policajnej stanice vyhrážal poškodenému, že ho mal zabiť už pred ôsmimi rokmi, čo však neurobil a môže to spraviť tu a teraz. Poškodený W. bol vykoľajený a nervózný a vyzval obžalovaného, aby nenadával a ukludnil sa. Poškodený W. sa neskôr sťažoval, že ho bolí ruka.

Znalec MUDr. O. Z. zotrval na hlavnom pojednávaní na znaleckých posudkoch z odboru zdravotníctva a farmácie, v ktorých zhodnotil zranenia poškodeného Bc. I. a poškodeného W..

V prípade poškodeného Bc. I. skonštatoval, že obvyklý spôsob života tohto poškodeného bol obmedzený počas obdobia 12 dní v trvaní od 2.11.2011 do 14.11.2011, kedy bol práceneschopný. Poškodený bol však celkovo liečený v dobe od 2.11.2011 do 6.12.2011, kedy sa podroboval aj rehabilitácii a aj po uplynutí tejto doby nebola hybnosť zápästia dokonalá. Poškodený bol v obvyklom spôsobe života obmedzený tak, že mal ťažkosti pri náročnejších prácach ako napr. pri písaní na počítači, nemohol vykonávať služobné zákroky a nemohol šoférovať. V prípade podvrtnutia a natiahnutia pravého zápästia a pravého lakťa poškodeného, tieto mohli byť spôsobené tak, že poškodený uchoпил volant vozidla pravou rukou, pohybom vozidla došlo k preneseniu sily na pravé zápästie a lakeť a došlo tak k neúmernému nekoordinovanému pohybu. Podvrtnutie krčno-hrudného prechodu chrčbtice malo byť spôsobené chytením poškodeného za nos, čo takisto mohlo spôsobiť prenos násilia na krčnú chrčbticu v zmysle nejakého potiahnutia alebo mohlo vzniknúť aj nekoordinovaným pohybom hlavy pri pohybe vozidla a to v prípade, že poškodený bol držaný za nos a aj v prípade, že sa držal volantu pohybujúceho

sa vozidla. Znalec uvedený mechanizmus nazval tzv. mechanizmom švihnutia bičom. Vyjadril sa, že zranenia krčnej chrbtice mohli byť spôsobené tak, že sa poškodený vytrhol obžalovanému, ktorý ho chytil za nos a pri tomto prudkom náhlom záklone hlavy došlo k neúmernemu pohybu krčnej chrbtice a tak k vzniku poranenia krčnej chrbtice. Pokiaľ ide o poranenie pravého zápästia a pravého lakťa, znalec uviedol, že už samotné uchopenie volantu zvonku a státie poškodeného mimo vozidla spôsobilo takéto poranenie. Vyjadril sa, že je nepodstatné, či sa vozidlo pohýnalo dopredu alebo smerovalo zo strany na stranu.

Poškodený W. utrpel podvrtnutie základného kĺbu palca ľavej ruky a ľahké pomliaždenie ľavého ramena. Liečba poškodeného bola v trvaní od 2.11.2011 do 9.11.2011, pričom utrpené poranenia poškodeného výrazne neobmedzovali v obvyklom spôsobe života. Poškodený W. mohol bolesti pociťovať maximálne po dobu 7 dní, pričom samotný poškodený subjektívne necítil výrazné bolesti. Poranenie ľavého ramena mohlo byť spôsobené úderom slabej intenzity v počte najmenej jeden, pripustil možnosť dvoch až troch úderov, avšak slabej intenzity na poranené miesto. Mohlo ísť o úder päťou ako aj nejakým predmetom, charakterizoval by to ako strčenie. Podvrtnutie základného kĺbu palca ľavej ruky mohlo vzniknúť pri použití hmatov a chvatov poškodeným, ktorý mal chytiť obžalovaného za oblečenie. Znalec sa vyjadril, že pomliaždenie ľavého ramena poškodeného W. nemohlo byť spôsobené útokom poškodeného na inú osobu, ale násilie muselo pôsobiť priamo na rameno poškodeného, teda násilie musela vyvinúť iná osoba. Podvrtnutie palca ľavej ruky u poškodeného W. mohlo byť spôsobené aj útokom rúk poškodeného na inú osobu alebo predmet.

Z výpovede svedka O. M. na hlavnom pojednávaní súd zistil, že v uvedený deň poškodený Bc. I. stál pri dverách vodiča vozidla Land Rover. Po priblížení sa k vozidlu videl, ako obžalovaný M. sa natiahol k tvári poškodeného Bc. I. a chytil ho za nos. Obžalovaný vytrhol poškodenému Bc. I. príkaz na zatknutie. K poškodenému Bc. I. stál chrbtom. Vrátil sa naspäť na policajnú stanicu, kde boli prítomní poškodený W. a kolegovia V. a G.. Všetci príslušníci PZ vyšli z priestorov policajnej stanice von, na ktorých následne obžalovaný M. vulgárne zakričal. Obžalovaný M. vzápätí začal štartovať vozidlo a poškodený Bc. I. sa chytil rukou volantu tohto vozidla. Poškodený Bc. I. sa držal volantu a poškodeného ťahalo za vozidlom, pričom smerovalo na hlavnú cestu smerom z Vranova n/T. na obec A.. Poškodený Bc. I. sa vozidla držal asi tri metre, neskôr sa pustil, keďže sa už nestíhal držať vozidla. Predmetné vozidlo po naštartovaní robilo výpady smerom na betónový múrik rodinného domu ako aj oplotenie tohto rodinného domu. Po zahliadnutí, že vozidlo sa začalo pohýnať zakričal na obžalovaného, aby zastavil vozidlo, ináč budú použité donucovacie prostriedky. Keďže obžalovaný jeho výzvu nerešpektoval, použil jeden varovný výstrel do vzduchu a následne na to raz vystrelil na pravé zadné koleso unikajúceho vozidla. Obžalovaný po výstrele ušiel z miesta incidentu, pričom sa im nepodarilo obžalovaného zastihnúť. Všimol si manželku obžalovaného, svedkyňu M., idúcu smerom od obecného úradu k svojmu rodinnému domu, ktorej sa opýtal, či dieťa nachádzajúce sa vo vozidle je v poriadku. V čase približne okolo 10:30 hod. prišlo na miesto pred policajnou stanicou dodávkové vozidlo, z ktorého vystúpil starší pán s nejakým mladíkom, pričom neskôr zistil, že ide o svokra obžalovaného - p. M. st. a švagra obžalovaného. Po vystúpení z vozidla sa pán M. st. zovretou a vystretou päťou rozbehol k poškodenému W. a tohto sa opýtal zvýšeným vulgárnym hlasom, že kto strieľal po dvojročnom dieťati. Spoločne so synom tohto muža sa snažili pána M. st. ukludniť. Pán M. st. takisto pristúpil k svedkovi V. a zovretou päťou zopakoval to isté, čo poškodenému W.. Pán M. st. sa vyjadril na adresu obžalovaného, že jeho môžu rezať aj na šnúrky, ale dieťaťu majú dať pokoj. Pán M. st. sa takisto pri svojom odchode z miesta vulgárne vyjadril, že ich vyzlečie z uniformy a že to rozmaže v médiách. Po príchode obžalovaného na policajnú stanicu v čase okolo 11:30 hod. obžalovaný používal veľa vulgarizmov s tým, že ich vyzlečie z uniformy. Poškodený W. mu vysvetľoval, aby začal spolupracovať s políciou a aby vysvetlil svoje predchádzajúce konanie. Kolega V.j spoločne s kolegom G. po vykonaní prehliadky vyšli von. Obžalovaný sa po vykonaní osobnej prehliadky vyjadril, že sa bude robiť to, čo povie on a nie to, čo povedia oni - policajti. Poškodený W. upozornil obžalovaného, aby sa správal slušne. Po odchode svedkov V. a G. na chodbičku sa obžalovaný snažil zatvoriť dvere nohou, pričom ich len privrel. Vzápätí na to obžalovaný povedal poškodenému W., že ho mal zastreliť pred ôsmimi rokmi, ale môže to urobiť tu a teraz. Obžalovaný to predniesol v jeho prítomnosti a prítomnosti poškodeného W.. Nevedel sa vyjadriť, či svedok V. a G. to mohli počuť. Obžalovaný M. sa následne priblížil k poškodenému W. a udrel ho raz päťou do ľavého ramena. Obžalovaný následne chytil poškodeného W. pod krkom. Poškodený W. ako aj on použili voči obžalovanému donucovacie prostriedky. Zakričal na kolegov, pričom do miestnosti policajnej stanice vošli svedkovia V. a G.. Všetkým štyrom sa podarilo dostať obžalovaného tvárou k zemi a nasadiť mu putá. Vyjadril sa, že počas svojej praxe sa nestretol s takým arogantným a agresívnym človekom ako bol obžalovaný.

Svedok K., starosta obce A., vypovedal na hlavnom pojednávaní, že videl, ako k obžalovanému pristúpil policajt, pričom obsah ich rozhovoru nepočul. Zo zvýšených hlasov obžalovaného a policajta vyrozumel to, že obžalovaný hovoril poškodenému policajtovi, že na súde majú všetko vybavené. Poškodený policajt sa správal slušne, pričom zo strany obžalovaného padli nejaké vulgarizmy. Príslušník PZ vyzval obžalovaného, aby sa s ním dostavil na policajnú stanicu. Obžalovaný na to reagoval, že on má všetko vybavené a že sa ponáhľa. Obžalovaný takisto prikázal svojej manželke, aby nastúpila do vozidla. Vozidlo vyštartovalo a odišlo z miesta incidentu svižným tempom. Nevedel sa vyjadriť, či sa poškodený policajt držal vozidla alebo či ho obžalovaný vozidlom ťahal, ale po pár metroch poškodený policajt spadol na zem. Vzápätí na to vybehol svedok M. a vystrelil na vozidlo. Po streľbe svedkyňa M. zakričala, že vo vozidle je dieťa. Ďalej uviedol, že keď poškodený Bc. I. stál pri obžalovanom, poškodený mal v rukách nejaké papiere, ktoré mu obžalovaný vytrhol. Po odchode vozidla obžalovaného vonku zostala stáť svedkyňa M., poškodený W. a on. Svedkyňa M. začala vulgárne nadávať poškodenému W. a poškodený W. jej vysvetľoval, čo sa udialo a teda prečo bol obžalovaný kontrolovaný. Svedkyňa M. na to reagovala tak, že sa poškodeného opýtala, že prečo to robí a že všetkému je na vine. Svedkyňa M. zatelefonovala obžalovanému, opýtala sa ho, že čo robí a že vo vozidle má malého M.. Svedkyňa plakala a bola v zlom citovom rozpoložení. Vyjadril sa, že poškodený Bc. I. vyzýval obžalovaného, aby vystúpil z vozidla a aby s ním išiel na policajnú stanicu, pričom obžalovaný poškodenému tykal. Vyjadril mienku, že z jeho pohľadu bolo správanie obžalovaného nepochopiteľné.

Svedkyňa M. M., manželka obžalovaného, uviedla na hlavnom pojednávaní, že pri odchode z obecného úradu si všimla, ako sa poškodený Bc. I. rozpráva s obžalovaným, jej manželom. Poškodený Bc. I. hovoril manželovi, obžalovanému, že ho musí predviesť na policajnú stanicu, keďže má príkaz na jeho zatknutie. Poškodenému Bc. I. vysvetlila, že vec, v ktorej je na obžalovaného vydaný príkaz na zatknutie, je vybavená. Poškodenému Bc. I. povedala, že mu môže doniesť doklad o zaplatení. Obžalovaný M. nechcel ustúpiť, keďže chcel odísť do práce. Poškodený Bc. I. pritom trval na tom, aby ho obžalovaný nasledoval na policajnú stanicu a obžalovaný M. zas trval na tom, že on nikam nejde. Obžalovaný ju vyzýval, aby si sadla do vozidla, čo však neurobila, keďže išlo o otvorený konflikt. Obžalovaný M. sa však rozhodol odísť z miesta incidentu vozidlom. Predmetné vozidlo sa pohýnalo veľmi pomaly, keďže obžalovaný mal nastavený tretí rýchlostný stupeň. Poškodený Bc. I. sa ľavou rukou držal rámu okna a istú vzdialenosť, možno dva metre, pobehol za vozidlom. Keď sa poškodený vozidla pustil, pravou rukou urobil gesto a vyjadril sa: "Lapajte ho". Svedok M. vzápätí na to v podrepe dvakrát vystrelil na vozidlo obžalovaného. Svedok K. jej na jej požiadavku ešte predtým vysvetlil, že pokiaľ má príslušník PZ doklady, je potrebné splniť pokyn policajta. Na výzvu svedka M. zatelefonovala obžalovanému, aby zistila, či je dieťa v poriadku. Následne sa vybrala smerom od obecného úradu domov, kde mala doklad o tom, že peňažný trest uložený obžalovanému je zaplatený. Po vyzdvihnutí dokladov sa pred rodinným domom nachádzali dve policajné hliadky. Po príchode na policajnú stanicu poškodenému W. ukázala papier, pre ktorý vznikol celý problém. Keďže poškodený W. nechcel uvedený doklad zobrať, odišla na obecný úrad urobiť kópiu tohto dokladu. Poškodený W., ktorému odniesla doklad, nato reagoval tak, že ho otravuje, načiahol sa ku nej, akoby ju chcel chytiť pod krk. Povedal jej, že si má zobrať ten papier a držiac ju za ľavú ruku ju vyviedol pred budovu policajnej stanice. Po telefonickom spojení sa s manželom, obžalovaným M., jej tento oznámil, že odišiel do obce V. a že mal. M. je v poriadku. Povedala obžalovanému, že by bolo dobré, keby sa vrátil. Obžalovaný jej oznámil, že nie je schopný šoférovať. Obžalovaný z toho dôvodu v obci V. nastúpil do jej vozidla a spolu s ním išla na policajnú stanicu do A. všetko vysvetliť. Počas cesty z obce V. do obce A. ich zastavila policajná hliadka. Po príchode od obce A. a vystúpení obžalovaného z vozidla odovzdala obžalovanému obálku s dokladmi zo súdu. Keďže vo vozidle mala malého syna, ktorý bol nervózny a plakal, odišla domov. Svojho brata M. M. ml. poprosila, aby išiel spoločne s obžalovaným a keď neskôr tento svedok prišiel k nej domov, povedal jej, že obžalovaného zoberali na políciu do Vranova n/T., pričom pri opúšťaní policajnej stanice bol obžalovaný zakrvavený. Vyjadrila sa ďalej, že poškodený Bc. I. vyzýval jej manžela, že ho potrebuje predviesť na policajnú stanicu, keďže má na neho príkaz na zatknutie. Obžalovaný na to reagoval, že nikam nejde, že on má všetko v poriadku. Vyjadrila mienku, že obžalovaný aj poškodený boli nervózni, hovorili zvýšeným hlasom a jeden nechcel rešpektovať druhého. Uviedla, že zo strany obžalovaného išlo o skratové konanie.

Podľa výpovede svedka M. M. ml., švagra obžalovaného, na hlavnom pojednávaní, svedkyňa M. prišla v uvedený deň domov s tým, že policajti strieľali do vozidla, v ktorom sedel jej malý syn, pričom obžalovaný odišiel s vozidlom preč. Z uvedeného dôvodu s p. M. st. dodávkovým vozidlom prišli na policajnú stanicu v A.. Po príchode na policajnú stanicu v A. sa policajti správali arogantne. Otec M. st. sa opýtal, že kto

strieľal po vozidle, na čo sa ozval taký vyšší čierny policajt, že to bol on, na čo reagoval jeho otec, že či mu má odkrútiť hlavu. Pán M. st. sa obrátil na všetkých piatich príslušníkov PZ a vyjadril sa, že so zaťom, obžalovaným si môžu robiť, čo chcú, ale po dieťati aby nestrieľali. Po oznámení sestry, že obžalovaný je v obci V., sa vybrali na vozidle zn. Toyota Yaris do obce V.. Z obce V. išli do obce A., pričom v obci L. ich zastavila hliadka troch príslušníkov PZ. Keď prišli pred budovu policajnej stanice príslušníci PZ zobrali obžalovaného a odviekli ho na policajnú stanicu. On zostal vonku spoločne so svedkom G. a svedkom M. ako aj ďalším policajtom meno ktorého nevedel uviesť. Počul, ako v kancelárii policajnej stanice nastal krik, poškodený W. pritom niečo zakričal a otvorili sa dvere. Všetci príslušníci PZ vtrhli dnu na policajnú stanicu a videl, ako obžalovaného zvalili na zem a hovorili mu, že tu nebude vyskakovať. Keď policajti vyvádzali von obžalovaného, videl, že obžalovaný mal rozbitú peru.

Svedok B. W., sused obžalovaného, ktorý v čase spáchania skutku vykonával absolventskú prax na Obecnom úrade v A., uviedol na hlavnom pojednávaní, že policajt pristúpil k vozidlu obžalovaného, v ruke držal nejaké papiere a začal sa rozprávať s obžalovaným. Po pristúpení svedkyne M. k vozidlu, táto začala hovoriť policajtovi, že papiere majú doma a že keď to bude policajt požadovať, tak po tieto papiere môže zabehnúť domov. Obžalovaný vyzval manželku, aby nasadla do vozidla. Všimol si, ako sa policajt držal šoférových dverí, obžalovaný naštartoval vozidlo a smeroval na hlavnú cestu. Keď obžalovaný naštartoval vozidlo a policajt sa držal šoférových dverí, tak nejakú trať prešiel aj policajt, ktorý následne spadol na zem. Jeden z policajtov si pokľakol a dvakrát vystrelil na vozidlo obžalovaného. Po odchode obžalovaného z miesta incidentu policajti nasadli do dvoch služobných áut a odišli preč. Nemal vedomosť o ďalšom priebehu udalostí, keďže so starostom odišiel do Vranova n/T. Nepočul celú konverzáciu medzi obžalovaným a policajtom. Svedok nevidel fyzické napadnutie poškodeného Bc. I. obžalovaným ani vytrhnutie nejakých dokumentov z rúk poškodeného.

Z prečítanej svedeckej výpovede svedka M. V. z prípravného konania vyplýva, že v uvedený deň svedok M. požiadal jeho, poškodeného W. a svedka G., aby mu išli von pomôcť k služobnému zákroku. Po vyjdení z budovy policajnej stanice videl na ulici stáť vozidlo Land Rover, pri ktorom sa nachádzal poškodený Bc. I. a to konkrétne na mieste vodiča. Vodič vozidla na nich všetkých vulgárne zakričal a začal sa pohýnať s vozidlom, pričom poškodeného Bc. I. vliekol cca 3-4 metre v smere dopredu. Svedok M. použil zákonnú výzvu na zastavenie vozidla, varovný výstrel do vzduchu a následne druhú ranu smeroval na vozidlo. Poškodený Bc. I. pomaly spadol na zem a vodič s vozidlom unikol v smere na hlavnú cestu. Po nezastihnutí obžalovaného po odchode z miesta incidentu sa vrátili naspäť na policajnú stanicu. Po určitom čase došiel k policajnej stanici v obci Sačurov p. M. st., ktorý sa vulgárne opýtal, kto strieľal po dvojročnom chlapcovi, aby ho mohol zabil. P. M. st. mal dvihnutú pravú ruku so zavretou päťou a poškodenému W. tesne pred tvárou touto zakýval a opakoval vulgárne dookola, že kto strieľal po dvojročnom dieťati. P. M. st. po vysvetlení situácie použil vulgárny výraz na adresu obžalovaného, na adresu ktorého sa vyjadril, že s ním si môžu robiť čo chcú a môžu ho aj rezať na šnúrky, ale dvojročnému chlapcovi nech dajú pokoj. Pri ceste na Obvodné oddelenie PZ do Vranova n/T. zastihli vozidlo, v ktorom sedel obžalovaný na zadnom sedadle s maloletým chlapcom na kolenách, pričom manželka sedela na mieste spolujazdca a švagor obžalovaného vozidlo riadil. Švagor obžalovaného zaviezol obžalovaného na policajnú stanicu do Sačurova, pričom on spoločne s kolegami svojim vozidlo išli za nimi. Po vstupe obžalovaného do priestorov policajnej stanice sa tento správal vulgárne, hrubo a nekorektne. Obžalovaný povedal, že on policajtov nebude počúvať, že on je zvyknutý ľudí riadiť a nie počúvať. Na adresu poškodeného W. sa vyjadril, že ho mal zastreliť pred ôsmimi rokmi a keď chce, môže to urobiť tu a teraz. Obžalovaný bol upozornený, aby upustil od nevhodného správania sa a bolo mu oznámené, že dôjde k jeho prevozu na Obvodné oddelenie PZ do Vranova nad Topľou. Keď svedok G. a on stáli na chodbičke pred kanceláriou policajnej stanice, začuli buchot a zvnútra bolo zakričané, aby išiel niekomu pomôcť. Po otvorení dverí do kancelárie po pravej strane stál obžalovaný M. s poškodeným W. oproti sebe, kde obžalovaný držal poškodeného W. obojruč za uniformu pod krkom v oblasti hrudníka. Obžalovaný sa s poškodeným navzájom mykali a voči obžalovanému boli následne použité donucovacie prostriedky a priložené putá, pričom obžalovaný bol prevezený na Obvodné oddelenie PZ do Vranova n/T.

Pri konfrontácii obžalovaného s oboma poškodenými príslušníkmi PZ a pri konfrontácii svedkyne M. s poškodeným Bc. I. a svedkom M. všetky zúčastnené strany zotrvali na svojich výpovediach.

Vo veci bola vyhotovená zápisnica o dodatočnej ohliadke miesta činu s príslušnou fotodokumentáciou priestorov útvaru policajného zboru a bola zabezpečená aj fotodokumentácia postavy a tvárovej časti

obžalovaného, poškodeného Bc. I. a poškodeného W. ako aj príslušné lekárske správy na uvedené osoby.

Vo veci bol oboznámený aj spis Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4 T 62/2011., ako aj príslušné úradné záznamy vyhotovené hliadkami PZ.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo ako i v ich súhrne, považoval súd za preukázané, že obžalovaný M. M. sa dopustil oboch skutkov tak ako je uvedené vo výrokovvej časti toto rozsudku.

Zo spáchania skutku v bode 1/ rozsudku obžalovaného usvedčujú výpovede predovšetkým poškodeného K. O. I., svedka O. M., v zhode s ktorými vyznievajú aj svedecké výpovede svedka K., svedka Z. G., M. V., poškodeného B. W. ako aj svedkyne M. M.. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 T 62/2011 súd zistil, že na obžalovaného bol Okresným súdom Prešov dňa 5.10.2011 vydaný príkaz na zatknutie pre trestný čin úverového podvodu spáchaný formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 250a ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Predmetný príkaz na zatknutie bol podľa svedeckých výpovedí poškodeného Bc. I., poškodeného W. ako aj svedka M. pridelený za účelom jeho realizácie poškodenému Bc. I.. Poškodený Bc. I. si všimol, že v uvedený deň 2.11.2011 sa pred budovou policajnej stanice nachádza motorové vozidlo obžalovaného. Poškodený Bc. I. preto pristúpil k obžalovanému M. a tohto upovedomil, že na jeho osobu je vydaný príkaz na zatknutie. Obžalovaný M. namietal, že predmetný príkaz na zatknutie už nie je platný, keďže malo dôjsť k jeho odvolaniu z dôvodu uhradenia peňažného trestu, ktorý mu bol Okresným súdom Prešov uložený v trestnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 4 T 62/2011. Poškodený Bc. I. vyzval obžalovaného M., aby sa ihneď dostavil s ním na útvar Policajného zboru v obci Sačurov za účelom telefonického overenia ním uvedených skutočností a teda zistenia, či príkaz na zatknutie na jeho osobu bol naozaj zrušený. Obžalovaný, poškodený Bc. I., svedkyňa M. ako aj svedok K. potvrdili, že obžalovaný odmietol rešpektovať výzvu poškodeného Bc. I. ako príslušníka PZ a trval na tom, že príkaz na zatknutie vydaný na jeho osobu už nie je platný a že predmetná trestná vec je už ukončená. Z výpovede svedkov, a to predovšetkým poškodeného a svedka K. vyplýva, že obžalovaný sa počas vzájomnej komunikácie s poškodeným k tomuto správal nevhodne a podľa vyjadrenia poškodeného ako aj svedeckých výpovedí svedkov M., G. a V. mu vulgárne nadával. Obžalovaný M. následne vytrhol z rúk poškodeného Bc. I. príkaz na zatknutie a prstami svojej ruky chytil nos poškodeného, ktorý sa snažil vykrútiť, pričom poškodený svojou rukou odrazil ruku obžalovaného. Obžalovaný M. naštartoval svoje motorové vozidlo a snažil sa ujsť z miesta incidentu. Poškodený Bc. I. v snahe zabrániť obžalovanému v úteku z miesta konfliktu sa najprv držal ruky obžalovaného a následne na to chytil volant štartujúceho vozidla obžalovaného. Poškodený Bc. I. po prejdení určitej vzdialenosti, keďže dospel k záveru, že sa mu nepodarí dosiahnuť zastavenie vozidla obžalovaného a že tomuto teda nezabráni v odchode z inkriminovaného miesta sa vozidla pustil. Vyššie opísaním konaním obžalovaného boli poškodenému Bc. I. aj spôsobené zranenia v podobe podvrtnutia a natiahnutia pravého zápästia, ľahkého podvrtnutia a natiahnutia pravého lakťa ako aj ľahkého podvrtnutia krčno- hrudného prechodu chrbtice, ktoré si vyžiadali jeho práceneschopnosť v trvaní 12 dní. Znalec MUDr. Z. uviedol, že všetky vyššie uvedené poranenia poškodeného vznikli nepriamym mechanizmom, teda prenesením násilia pôvodne pôsobiaceho na inú oblasť na pravú oblasť tela. Poranenie krčnohrudného prechodu chrbtice u poškodeného mohli podľa záveru toho znalca vzniknúť tak, že obžalovaný chytil poškodeného za nos, tento sa mu vytrhol a pri prudkom náhlom zákone hlavy došlo k neúmernému pohybu krčnej chrbtice tak ako to opísal poškodený Bc. I.. Poranenie pravého zápästia a pravého lakťa u poškodeného Bc. I. podľa záverov znaleckého dokazovania vzniklo tak, že po uchopení volantu pravou rukou poškodeného, pohybom vozidla došlo k preneseniu sily na pravé zápästie a pravý lakeť poškodeného, čo predstavuje neúmerný nekoordinovaný pohyb spôsobujúci vznik tohto poranenia. Všetky vyššie uvedené poranenia poškodeného Bc. I. obmedzovali v obvyklom spôsobe života a to predovšetkým v pracovnej činnosti po dobu trvania celej práceneschopnosti, teda pod dobu 12 dní. Znalec sa vyjadril, že aj po uplynutí uvedenej doby poškodený pokračoval v rehabilitácii, keďže nedošlo k obnoveniu plnej hybnosti pravého zápästia, rehabilitácia však už výrazne neobmedzovala obvyklý spôsob života poškodeného Bc. I..

Obžalovaný v priebehu celého trestného konania namietal, že zo strany poškodeného Bc. I. bol rozhovor s ním vedený v neformálnom duchu. Obžalovaný pritom napriek potvrdeniu skutočnosti uvádzanej nielen samotným poškodeným Bc. I. ale aj všetkými prítomnými svedkami, že poškodený Bc. I. bol v

služobnej uniforme, nerešpektoval výzvu tohto poškodeného na dostavenie sa na útvar Policajného zboru. Zo samotného faktu, že poškodený Bc. I. bol v služobnej rovnošate a s ohľadom na jeho upozornenie, že je na neho vydaný príkaz na zatknutie, muselo byť obžalovanému jednoznačne zrejmé, že poškodený ako príslušník PZ si plní svoje služobné povinnosti bez ohľadu na samotný charakter vedenia komunikácie s jeho osobou. Túto opakovanú výzvu poškodeného obžalovaný vôbec nerešpektoval a voči poškodenému sa správal hrubo. Obžalovaný sa podľa výpovedí prítomných svedkov, príslušníkov PZ ako aj svedka K. vyjadroval na adresu poškodeného vulgárne a odmietol nasledovať poškodeného Bc. I. na policajnú stanicu za účelom overenia, či príkaz na zatknutie vydaný na jeho osobu bol zrušený. Obžalovaný poprel, že by poškodenému Bc. I. vytrhol z rúk príkaz na zatknutie. Túto skutočnosť potvrdili nielen samotný poškodený Bc. I. ale aj svedok M. a svedok K.. Obžalovaný pritom fyzicky zaútočil na poškodeného Bc. I. tak, že ho chytil za nos a tento sa mu snažil vykrútiť. Treba poukázať na skutočnosť, že za násilie v zmysle ust. § 323 Tr. zákona je potrebné považovať také konanie voči telu napadnutého, pri ktorom je použitá fyzická sila, pritom sa nevyžaduje, aby takýmto konaním bolo spôsobené poškodenému ublíženie na zdraví. Podľa ustálenej súdnej praxe za násilie nemožno považovať uchopenie napadnutého za odev a natriasanie s ním. Je potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci sa obžalovaný nedotkol oblečenia poškodeného, ale obžalovaný svojou rukou chytil nos poškodeného a snažil sa mu ho vykrúť. Takéto konanie obžalovaného treba považovať jednoznačne za útok na telesnú integritu poškodeného Bc. I.. Treba poukázať na skutočnosť, že obžalovaný po tomto útoku mal v úmysle opustiť miesto incidentu a z tohto dôvodu, napriek tomu, že jeho manželka, svedkyňa M. nenastúpila do vozidla k nemu ako požadoval, naštartoval predmetné vozidlo. Súd neuveril tvrdeniu obžalovaného M., že nevenoval pozornosť poškodenému Bc. I. a sledoval len situáciu na vozovke za účelom riadneho vedenia motorového vozidla. Obžalovaný musel vidieť a cítiť, že poškodený Bc. I. sa pridržiaval vozidla, čím mu chcel zabrániť v úteku z miesta incidentu. V súvislosti s námietkou obhajoby treba poukázať na to, že v zmysle ust. § 50 ods. 1 písm. h) zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Zb. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o policajnom zbore) jedným z donucovacích prostriedkov sú aj technické prostriedky na zabránenie odjazdu dopravného prostriedku, avšak je nepochybné, že poškodený Bc. I. takéto prostriedky nemal v danej situácii k dispozícii. Podľa § 50 ods. 4 citovaného zákona, o tom, ktorý z donucovacích prostriedkov policajť použije, rozhoduje podľa konkrétnej situácie tak, aby dosiahol účel sledovaný služobným zákrokom a použitý donucovaný prostriedok a intenzita jeho použitia neboli zjavne neprimerané nebezpečnosti útoku. Poškodený Bc. I. pritom predtým, ako sa snažil zabrániť v odjazde vozidla obžalovaného, tomuto vysvetľoval, aby ostal na mieste a aj svedok M. zbadajúc pohýnanie sa vozidla vyzval obžalovaného, aby zastavil vozidlo, ináč budú použité donucovacie prostriedky. Obžalovaný napriek výzvam dvoch príslušníkov PZ nezotrval na mieste činu, ale z miesta incidentu sa snažil ujsť, pričom poškodený Bc. I. zhodnotiac danú situáciu mu v tom chcel zabrániť držaním sa volantu vozidla, čo sa mu nepodarilo. Treba poukázať aj na uvedené správanie sa obžalovaného, ktorý napriek tomu, že poškodený Bc. I. sa pokúšal zabrániť mu v odchode z miesta konfliktu, naštartoval vozidlo a týmto sa ďalej pohýnal, čím sa takisto dopustil násilia voči poškodenému Bc. I., keďže tohto vliekol za sebou istú krátku vzdialenosť. Pokiaľ ide o charakter utrpených zranení v podobe poranenia pravého zápästia a pravého lakťa znalec sa jednoznačne vyjadril, že v danom prípade je absolútne nerozhodné, či predmetné vozidlo sa pohybovalo rovno smerom na hlavnú cestu ako uvádzal obžalovaný M. alebo či toto vozidlo smerovalo zo strany na stranu a smerovalo na oplotenie tam stojaceho rodinného domu ako uvádzal poškodený Bc. I. či svedok M.. Zranenie pravého zápästia a pravého lakťa u poškodeného Bc. I. spôsobilo podľa vyjadrenia znalca už samotné uchopenie volantu zvonku a státie poškodeného Bc. I. na zemi, mimo vozidla. Z uvedeného dôvodu preto súd v skutkovej vete tohto skutku vypustil časť, že obžalovaný policajta držiaceho sa vozidla jazdou vozidlom vytláčal smerom k blízkeму oploteniu, keďže túto skutočnosť nemal súd opierajúc sa o závery znaleckého dokazovania za výlučne potvrdenú.

Treba zdôrazniť, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona sa nevyžaduje, aby použitím násilia bolo spôsobené aj ublíženie na zdraví. Za použité násilie je potrebné považovať akékoľvek konanie páchatel'a proti telu napadnutého, pri ktorom je použitá fyzická sila. Obžalovaný tak svojím konaním, keď fyzicky napadol poškodeného Bc. I. tak, že ho chytil za nos a vzápätí, keď sa poškodený Bc. I. držiak sa vozidla pokúšal zabrániť mu v odchode z miesta incidentu, svojím vozidlom vyštartoval z miesta konfliktu naplnil po objektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. K fyzickému napadnutiu poškodeného Bc. I. pritom došlo v príčinnej súvislosti s výkonom právomoci verejného činiteľa, keďže poškodený ako príslušník PZ oblečený v služobnej uniforme vyzýval obžalovaného na dostavenie sa na útvar Policajného zboru za účelom zistenia, či príkaz na zatknutie na jeho osobu vydaný Okresným

súdom Prešov je zrušený a teda neplatný. Z pripojeného spisu tohto súdu sp.zn. 4 T 62/2011 pritom nevyplýva, že by príslušné Obvodné oddelenie PZ Vranov nad Topľou malo mať vedomosť o tom, že príkaz na zatknutie bol už v čase spáchania skutku dňa 2.11.2011 odvolaný. Je pritom nerozhodné a nemôže byť predmetom skúmania v tomto konaní, či boli splnené všetky zákonné podmienky na vydanie príkazu na zatknutie v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 4 T 62/2011. Obžalovaný v snahe vyhnúť sa splneniu príkazu príslušníka PZ na neho fyzicky zaútočil, následne napriek vykonaným opatreniam zo strany poškodeného Bc. I. za účelom zabránenia mu v odjazde vozidlom z miesta konfliktu aj opustil miesto spáchania skutku. Uvedeným konaním obžalovaného boli pritom poškodenému Bc. I. spôsobené vyššie opísané zranenia, ktoré si vyžiadali práceneschopnosť v trvaní 12 dní, počas ktorých bol obmedzený jeho obvyklý spôsob života. Obžalovaný tak svojím konaním naplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 písm. a) Tr. zákona. V tejto súvislosti s obranou obžalovaného treba poukázať na ust. § 18 písm. a) Tr. zákona, podľa ktorého sa na priťažujúcu okolnosť alebo na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby prihliadne, ak ide o ťažší následok aj vtedy, keď ho páchatel zavinil z neobstaranosti, ak tento zákon nevyžaduje aj v tomto prípade zavinenie úmyselné. Obžalovaný si musel byť vedomý toho, že útokom voči telesnej integrite poškodeného Bc. I.N. ako aj následným odchodom z miesta incidentu spoločne s poškodeným pridržiavajúcim sa predmetného motorového vozidla, mu môže spôsobiť ublíženie na zdraví, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

Súd poukazuje aj na neskoršie správanie sa obžalovaného, ktorý neodišiel z miesta skutku do svojho rodinného domu, v ktorom mal mať uložené doklady potvrdzujúce skutočnosť, že príkaz na zatknutie na jeho osobu bol zrušený, ale namiesto toho odišiel do inej obce a to do Obce V.. Samotný obžalovaný sa pritom vyjadril, že sa domnieval, že príslušníci PZ mu dajú v tejto obci pokoj a teda si bol vedomý toho, že pravdepodobne príslušníci PZ ho budú prenasledovať, čiže z tohto dôvodu mal záujem ukryť sa na inom mieste ako v mieste svojho bydliska. Obžalovaný pritom nemal záujem sa osobne dostaviť na útvar Policajného zboru za účelom vysvetlenia svojho predchádzajúceho správania sa. Obžalovaný totiž vo svojej súvislej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že manželka, svedkyňa M. M. ho presvedčila, aby sa dobrovoľne dostavil na policajnú stanicu.

Po odchode obžalovaného sa do priestoru pred útvar policajného zboru v Obci A. dostavil svokor obžalovaného M. M. st. so svojim synom, švagrom obžalovaného, svedkom M. M. ml. za účelom vysvetlenia konania príslušníkov PZ, keďže svedok M. pri odchode vozidla obžalovaného z miesta incidentu použil výstrely zo služobnej zbrane na unikajúce vozidlo obžalovaného. Podľa vyjadrenia svedkyne M. ako aj vyššie uvedených jej rodinných príslušníkov sa vo vozidle obžalovaného v tom čase nachádzal maloletý syn obžalovaného a svedkyne M.. Je nepochybné, že medzi M. M. st. a tam prítomnými príslušníkmi PZ, predovšetkým s poškodeným W. a svedkom V., nastala výrazná slovná výmena názorov. Poškodený W. a svedok G., V., M. uviedli, že M. M. st. sa zvýšeným hlasom so zdvihnutou a zovretou päťou opýtal poškodeného W. a následne takým istým spôsobom svedka V., že kto strieľal po dvojročnom dieťati. Po vysvetlení situácie príslušníkmi PZ sa p. M. M. st. vulgárne vyjadril na adresu obžalovaného s tým, že s obžalovaným si môžu robiť príslušníci PZ čo chcú, ale že nech dajú pokoj maloletému dieťaťu. Všetci vyššie uvedení svedkovia zároveň vypovedali, že M. M. sa na adresu prítomných svedkov vyjadril, že zabezpečí, že s nimi bude ukončený služobný pomer a že celú záležitosť zmedializuje. Svedok M. ml. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že po príchode na miesto incidentu sa príslušníci PZ správali arogantne a nesnažili sa ukľudniť celkovú situáciu. Jeho otec M. M. st. sa pritom opýtal, kto strieľal po vozidle obžalovaného a po oznámení príslušného policajta sa na jeho adresu vyjadril, či mu má odkrútiť hlavu. Potvrdil skutočnosť, že jeho otec sa na adresu obžalovaného vyjadril, že s ním si môžu policajti robiť, čo chcú, ale aby nestrieľali po maloletom dieťati. Svedok M. M. ml. potom následne na požiadanie svojej sestry, svedkyne M. M. odišiel spoločne s ňou do obce V. za účelom privezenia obžalovaného naspäť na policajnú stanicu v A..

Obžalovaný po príchode na policajnú stanicu sa opätovne podľa vyjadrenia prítomných poškodených W. a Bc. I., svedkov V., G. a M. správal voči príslušníkom PZ vulgárne a takisto sa vyjadril na adresu prítomných príslušníkov PZ, že on nebude robiť to, čo mu bude prikázané, ale že príslušníci PZ budú robiť to, čo povie on. Po vykonaní osobnej prehliadky obžalovaného svedkom G. sa začal obžalovaný vyhrážať poškodenému W., že ho mal zastreliť pred 8 rokmi, čo však neurobil, môže to však urobiť tu a teraz. Uvedené znenie vyhrážky potvrdili vo svojich svedeckých výpovediach aj svedkovia G., V., M. a nepriamo aj svedok Bc. I., ktorý neskôr opustil priestory policajného útvaru. Obžalovaný potvrdil,

že vo vzťahu k poškodenému W. použil viaceré vulgárne ako aj ponižujúce vyjadrenia. Obžalovaný však namietal, že vyhrážka adresovaná poškodenému W. bolo prekrútená. Obžalovaný uviedol, že všetkých príslušníkov PZ sa opýtal, že keď strieľali po nich, teda po ňom a jeho synovi, či ich má teraz on postrieľať. Obžalovaný teda potvrdil, aj keď to výslovne neuviedol, že by výhražné slová adresoval priamo poškodenému W., že tam prítomným príslušníkom PZ sa ako verejným činiteľom vyhrážal zastrelením.

Vykonaním dokazovaním tak bolo jednoznačne preukázané, že v prípade skutku 2/ rozsudku sa obžalovaný vyhrážal poškodenému W. usmrtením a že jeho vyhrážka bola vážne prednesená. Pri posudzovaní tohto konania obžalovaného ako trestného činu v zmysle ust. § 324 Tr. zákona pritom nezáleží, či táto vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť u poškodeného W. dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Obžalovaný ako aj svedok M. totiž uvádzali, že poškodený W. po prednesení výhražných slov obžalovaným sa spával pokojne. Poškodený W. sa vyjadril, že vyhrážky obžalovaného si vysvetlil tak, že obžalovaný môže ublížiť jemu a jeho rodine. Svedok M. takisto uviedol, že na základe prednesu týchto vyhrážok obžalovaným bol presvedčený, že obžalovaný ich môže uskutočniť. Pri kvalifikovaní takéhoto konania páchatel'a predmetného trestného činu pritom ujma, ktorou páchatel' hrozí, nemusí hroziť bezprostredne, postačuje vyhrážka konaním so vzdialenými následkami. Vyhrážka však musí byť takým prejavom, ktorý je schopný všeobecne vzbudiť obavu, že páchatel' splní to, čím sa vyhráža. Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že vyhrážka obžalovaného zastrelením poškodenému W. bola schopná vyvolať dôvodnú obavu z jej uskutočnenia.

Obžalovaný podľa tvrdenia poškodeného W. a svedka M., následne privrel vchodové dvere vedúce na predmetný policajný útvar, pričom na chodbe vedúcej k priestorom policajnej stanice sa nachádzali svedok V. a G. a v priestore pred budovu, v ktorej bola umiestnená aj policajná stanica telefonoval poškodený Bc. I. so svojim nadriadeným. Obžalovaný M. následne fyzicky zaútočil na poškodeného W. tak, že ho raz päťou svojej ruky udrel do oblasti ľavého ramena. Po tomto napadnutí sa ho obžalovaný snažil chytiť po krk, v čom mu zabránil samotný poškodený W. ako aj svedok M. použitím donucovacích prostriedkov a to konkrétne hmatov a chvatov. Po privolaní ostatných príslušníkov PZ do miestnosti policajnej stanice vošli aj svedkovi V. a G., s pomocou ktorých sa poškodenému W. a svedkovi M. podarilo obžalovanému M. nasadiť putá.

Obžalovaný naproti tomu tvrdil, že fyzicky ho napadol poškodený W. tak, že po privretí vchodových dverí policajnej stanice pravou rukou týmto poškodeným, tento ho päťou ľavej ruky udrel raz do pravého líca, čím mu vytrhol časť kože nad pravou časťou pery. Poškodený W. ho pravou rukou mal chytiť pod krk a opýtať sa ho, čo si to dovoľuje a či po ňom bude vrieskať. Vzápätí na to poškodený W. zakričal na ostatných príslušníkov PZ, že došlo k útoku a po vstupe ostatných príslušníkov PZ do miestnosti policajnej stanice ho títo mali spútať.

Pri posudzovaní vzniknutých zranení poškodeného W. a predovšetkým mechanizmu ich vzniku sa súd opierať predovšetkým o závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a farmácie. Poškodený W. podľa znaleckého posudku utrpel podvrhnutie základného kĺbu palca ľavej ruky a ľahké pomliaždenie ľavého ramena. Pomliaždenie ľavého ramena pritom podľa vyjadrenia znalca z príslušného odboru vzniklo priamym mechanizmom a konkrétne mohlo byť spôsobené úderom slabej intenzity, v počte najmenej 1, pričom znalec pripustil možnosť 2 až 3 úderov slabej intenzity na poranené miesto. Znalec sa vyjadril, že v danom prípade mohli byť tieto zranenia spôsobené úderom päťou ako aj nejakým mäkkým predmetom a toto zranenie by charakterizoval ako strčenie. Znalec v prípade tohto zranenia vylúčil možnosť, aby bolo spôsobené útokom poškodeného na inú osobu, keďže v prípade tohto poranenia násilie priamo pôsobilo na rameno poškodeného a toto násilie musela vyvinúť iná osoba. Pokiaľ ide o podvrhnutie základného kĺbu palca ľavej ruky poškodeného W. podľa vyjadrenia znalca toto vzniklo nepriamym mechanizmom, teda neúmerným nekoordinovaným pohybom nad obvyklú mieru. Uvedené poranenia poškodeného tak mohlo vzniknúť ako použitím hmatov a chvatov, keď poškodený chytil obžalovaného za oblečenie tak aj útokom rukou poškodeného na inú osobu či predmet. Znalec sa pritom vyjadril, že na uvedené poranenia sa poškodený liečil 7 dní, pričom nebol práceneschopný. Znalec sa vyjadril, čo potvrdil aj samotný poškodený W., že uvedené poranenia poškodeného nijako výrazne neobmedzovali v obvyklom spôsobe života a samotné bolesti mohol poškodený pociťovať maximálne po dobu 7 dní. Poškodený W. ďalej vypovedal, že jeho obvyklý spôsob života nebol natoľko obmedzený a to aj z dôvodu, že utrpel poranenia na ľavej hornej končatine, pričom je pravák.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery znaleckého dokazovania ako aj svedecké výpovede poškodeného W. a svedka M., súd dospel k záveru, že zo strany obžalovaného M. došlo aj k fyzickému napadnutiu poškodeného W.. Oproti skutku uvedeného v bode 1/ rozsudku však nebolo uvedeným konaním obžalovaného spôsobené ublíženie na zdraví poškodenému W. v zmysle ust. § 123 ods. 2 Tr. zákona. Konanie obžalovaného v bode 2/ rozsudku teda súd právne kvalifikoval ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa obžalovaný dopustil tým, že sa poškodenému W. vyhrážal zastrelením a následne na neho fyzicky zaútočil, čím mu však nespôsobil také poškodenie zdravia, ktoré by si vyžiadalo nielen lekárske ošetrenie, ale mu zároveň aj po nie krátky čas sťažovalo obvyklý spôsob života.

Súd sa v prípade konania obžalovaného musel zaoberať aj otázkou, či celé jeho konanie je potrebné posúdiť ako pokračovanie v trestnom čine alebo ako opakovanie trestného činu. Pokračovanie v trestnom čine je vymedzené štyrmi znakmi, ktoré musia byť splnené súčasne :

a/ útoky musia naplňovať rovnakú skutkovú podstatu trestného činu,

b/ musia byť vedené jednotným zámerom (subjektívna súvislosť),

c/ musia byť spojené rovnakým alebo podobným spôsobom prevedenia,

d/ blízkou súvislosťou časovou a v predmete útoku (objektívna súvislosť)

Subjektívna súvislosť spočíva v postupnom uskutočňovaní jednotného zámeru, ktorý musí byť už na počiatku pokračovania v trestnom čine, t.j. pri prvom dielčom útoku, keďže jediný trestný čin musí vyplývať z jednej vôle obžalovaného. Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine, ktorý ho odlišuje od opakovania trestného činu je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňuje znaky toho istého trestného činu, sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom. Páchatel teda už od počiatku zamýšľa aspoň v najhrubších rysoch i ďalšie útoky a že po objektívnej stránke sa tieto jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jedinného zámeru. Pre blízkou súvislosť v predmete útoku v prípade násilných trestných činov sa vyžaduje, aby predmetom útoku bola tá istá osoba.

Pri opakovaní trestného činu páchatel opakuje stále znova rovnakú skutkovú podstatu trestného činu, ale chýba tu niektorý z vyššie uvedených znakov pokračovania, najčastejšie chýba jednotný zámer alebo blízka časová súvislosť či súvislosť v predmete útoku. V prípade opakovania trestného činu ide o 2 alebo viaceré trestné činy tej istej skutkovej podstaty na rozdiel od pokračovania, keď ide o jediný trestný čin. Opakovanie trestného činu zakladá buď viacčinný súbeh trestných činov alebo recidívu.

V predmetnej veci je zrejmé, že chýba ako jednotný zámer na strane obžalovaného tak aj blízka súvislosť v predmete útoku. K fyzickému napadnutiu poškodeného Bc. I. došlo zo strany obžalovaného z dôvodu, že nechcel uposlúchnuť výzvu tohto verejného činiteľa na dostavenie sa do budovy policajnej stanice a mal záujem pokračovať vo vopred naplánovanej ceste mimo svojho bydliska. Keďže poškodený Bc. I. vzhľadom na plnenie svojich služobných povinností požadoval od obžalovaného M. dostavenie sa na útvar Policajného zboru, obžalovaný M. sa rozhodol fyzicky zaútočiť na poškodeného a z miesta incidentu utiecť na svojom motorovom vozidle. V čase uvedeného prvého čiastkového útoku na poškodeného Bc. I. nemal obžalovaný už v úmysle vyhrážať sa ako aj fyzicky napadnúť poškodeného W.. Obžalovaný M. dospel k rozhodnutiu, že sa začne vyhrážať poškodenému W. až po príchode na policajnú stanicu, kam ho dovezol svedok M. M. ml. spoločne s jeho manželkou, svedkyňou M.. Obžalovaný M. sa pritom nevyhrážal poškodenému W. z dôvodu, že sa ho poškodený Bc. I.C. snažil predviesť na policajný útvar za účelom overenia zrušenia príkazu na zatknutie na jeho osobu. Obžalovaný M. sa vyhrážal poškodenému W. podľa vlastného vyjadrenia zastrelením z dôvodu, že pri odchode z miesta incidentu iný príslušník PZ vystrelil na ním uvedené motorové vozidlo, v ktorom sa malo nachádzať aj maloleté dieťa. Poškodený W. ako aj svedkovia M., G., V., nepriamo aj svedok Bc. I. pritom uviedli, že obžalovaný M.Č. sa vyhrážal poškodenému W. usmrtením slovami, že ho mal zastreliť pred 8 rokmi, čo však neurobil a môže to urobiť teraz a tu. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že poškodený W. v uvedenom časovom období pred spáchaním predmetného skutku vyšetroval krádež vlámaním sa do novinového stánku vo vlastníctve rodiny obžalovaného. Je pritom aj zo samotného opisu skutku zrejmé, že obžalovaný M. fyzicky nezaútočil opätovne na poškodeného Bc. I., ale dopustil sa vyhrážneho

konania a následne aj násilného konania voči poškodenému W.. Z uvedeného dôvodu skutky uvedené v bode 1/ a 2/ rozsudku nebolo možné posúdiť ako pokračovanie v trestnej činnosti, ale ako opakovanie trestnej činnosti a teda viacčinný súbeh trestných činov.

V súvislosti s námietkami obhajoby týkajúce sa skutočnosti, že obžalovaný by mal byť usvedčovaný svedeckými výpoveďami predovšetkým príslušníkov PZ, ktoré vykazujú nelogičnosti a nepravdy, treba poukázať na skutočnosť, že v prípade 1/ skutku rozsudku je obžalovaný usvedčovaný nielen svedeckou výpoveďou poškodeného Bc. I., ktorá je v súlade s výpoveďou svedka M.L., ale čiastočne aj svedeckou výpoveďou svedka K. ako aj svedkyne M.. Spáchanie skutku uvedeného v bode 2/ rozsudku obžalovaným v časti právne kvalifikovanej ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona preukazujú svedecké výpovede poškodeného W., svedka M., V., G. a čiastočne aj poškodeného Bc. I.. Pokiaľ ide o fyzické napadnutie poškodeného W. obžalovaným v prípade skutku 2/ rozsudku tak ním opísaný priebeh napadnutia preukazuje nielen svedecká výpoveď tohto poškodeného a svedka M., ale súd sa oprel predovšetkým o vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctva a farmácie MUDr. Z. na hlavnom pojednávaní. Len zo samotnej skutočnosti, že sa v súčasnosti vedie disciplinárne konanie voči svedkovi M. týkajúce sa oprávnenosti použitia strelnej zbrane v prípade skutku 1/ rozsudku nemožno bez ďalších konkrétnych skutočností vyvodiť záver, že by výpoveď tohto svedka vo všeobecnosti bola nevierohodná. Výpoveď tohto svedka korešponduje s výpoveďami poškodeného Bc. I. (skutok 1/ rozsudku) ako aj s výpoveďou poškodeného W. (skutok 2/ rozsudku), ktoré korešpondujú aj so závermi znaleckého dokazovania. Nemožno sa stotožniť ani s argumentom obhajoby, že poškodený Bc. I. vykonával služobný zákrok v rozpore so svojou právomocou. Poškodený Bc. I. mal v čase spáchania skutku 1/ rozsudku pridelený na realizáciu príkaz na zatknutie vydaný na obžalovaného M., pričom nebol informovaný o tom, že by tento príkaz bol Okresným súdom Prešov zrušený. Poškodený Bc. I. teda ako príslušník PZ v službe, ktorému bolo oznámené obžalovaným, že došlo k odvolaniu príkazu na zatknutie, bol teda oprávnený vyzvať obžalovaného na dostavenie sa na útvar policajného zboru. Práve vzhľadom na skutočnosť uvádzanú obžalovaným, že došlo k odvolaniu príkazu na zatknutie nebolo dôvodné, aby poškodený Bc. I. zatkol osobu obžalovaného a tohto, podľa vyjadrenia obžalovaného len neformálnym spôsobom, vyzval na overenie odvolania príkazu na zatknutie na útvare policajného zboru. Skutočnosť, či obžalovaný pri odchode z miesta incidentu vozidlom išiel priamo ako uvádzal obžalovaný alebo smeroval na oplotenie rodinného domu ako tvrdili poškodený Bc. I. a svedok M. je pritom vzhľadom opäť na závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a farmácie, pokiaľ ide o vznik zranení tohto poškodeného, absolútne nepodstatné, keďže poranenia pravej hornej končatiny poškodeného Bc. I. by vznikli v prípade oboch variant pohybu vozidla obžalovaného. V súvislosti s námietkami týkajúcich sa vzniknutých zranení poškodeného Bc. I. je potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že pri prečine útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a teda vzniku ublíženia na zdraví sa nevyžaduje zavinenie páchatel'a úmyselné, ale postačuje zavinenie v podobe vedomej nedbanlivosti (§ 18 písm. a / Tr. zákona). V prípade poranenia poškodeného Bc. I. v podobe ľahkého podvrtnutia krčno - hrudného prechodu chrbtice znalec pripustil možnosť vzniku tohto poranenia ako chytením za nos a prenesením násilia na krčnú chrbticu v zmysle nejakého potiahnutia alebo aj nekoordinovaným pohybom hlavou pri pohybe vozidla a to vtedy, keď by bol poškodený držaný za nos ale aj v prípade, že sa poškodený držal volantu pohybujúceho sa vozidla. Znalec sa výslovne aj vyjadril, že poranenie krčno - hrudného prechodu chrbtice mohlo vzniknúť spôsobom opísaným poškodeným Bc. I., teda jeho chytením za nos a pri následnom prudkom náhlom záklone hlavy došlo k neúmernému pohybu krčnej chrbtice, čím takýmto spôsobom vzniklo poranenie krčnej chrbtice.

Pokiaľ ide o námietky obhajoby týkajúce sa skutku 2/ rozsudku treba uviesť, že nebolo dôvodné, vzhľadom len na vulgárne vyjadrovanie sa obžalovaného na adresu prítomných príslušníkov PZ ihneď pristúpiť k použitiu pút, ktoré sa nasadzujú len v prípade kladenia aktívneho odporu zo strany predvádzanej, zaistenej, zadržanej alebo zatknutej osoby, alebo osoby, ktorá má byť dodaná do väzby alebo do výkonu trestu odňatia slobody. V zmysle ust. § 52 ods. 1 písm. a) zákona o policajnom zbore musí byť na použitie pút policajtom totiž obligatórne splnená podmienka, že vyššie uvedená osoba kladie aktívny odpor. Pokiaľ sa obžalovaný aktívnym spôsobom nebránil vykonávaniu procesných úkonov zo strany príslušníkov PZ, neboli policajti oprávnení použiť putá podľa § 52 zákona o policajnom zbore.

Pokiaľ ide o obranu obžalovaného, že na útvare policajného zboru sa nenachádzali iné osoby ako príslušníci PZ je zrejme, že na útvare policajnej stanice sa nemôže zdržiavať verejnosť bez nejakého konkrétneho dôvodu. V súvislosti s tvrdením obhajoby, že v miestnosti policajnej stanice sa nenachádzal svedok M., keďže ostatní policajti v miestnosti svedka M. nevideli, treba poukázať na svedeckú výpoveď

svedka Nováka, ktorý sa vyjadril, že sa sústredil na vykonanie služobného zákroku voči obžalovanému M. a teda si prítomnosť tohto svedka všimol až v momente, keď spoločne so svedkom V. spacificovali obžalovaného. Uvedený svedok vo výpovedi výslovne neuviedol, že svedka M. nevidel v miestnosti útvaru policajného zboru, len jednoducho nevenoval pozornosť tomu, či sa v čase, keď malo dôjsť k útoku na poškodeného W. v miestnosti skutočne nachádzal. Neprítomnosť svedka M. v priestoroch policajnej stanice mala pritom vylúčiť len svedecká výpoveď svedka M. M. ml., švagra obžalovaného. Treba opätovne zdôrazniť, že mechanizmus vzniku poranenia poškodeného W. bol potvrdený predovšetkým znaleckým dokazovaním z odboru zdravotníctva a farmácie, ktoré je vo vzájomnom súlade s výpoveďou poškodeného W. a svedka M.. Súd nemá vedomosť aké konkrétne závažné výrazné rozpory boli vo výpovediach príslušníkov PZ, keďže obhajoba na ne konkrétne ani nepoukázala. Tieto výpovede sú podľa názoru súdu naopak vo vzájomnej logickej súvislosti. Rovnako je potrebné uviesť, že vyhrážky adresované obžalovaným poškodenému W. nemuseli vzbudiť u tohto poškodeného obavu z jeho možného bezprostredného uskutočnenia, avšak postačuje vznik všeobecnej obavy, že by prípadne mohli byť naplnené, čo potvrdil aj svedok M..

Subjektívna stránka konania obžalovaného v prípade oboch skutkov rozsudku bola daná minimálne vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Tr. zákona, keďže obžalovaný vedel, že svojim konaním môže porušenie alebo ohrozenia záujmu na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa spôsobiť v prípade oboch skutkov rozsudku.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadal súd na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zákona).

Obžalovaný je z miesta trvalého bydliska hodnotený všeobecne.

Z odpisu registra trestov ako aj pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 4 T 62/2011 súd zistil, že obžalovaný bol v minulosti 2 krát súdne trestaný. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 T 62/11 zo dňa 21.6.2011 za trestný čin úverového podvodu spáchaný formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 250a ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Vzhľadom na uloženie peňažného trestu vo výške 170 eur, ktorý obžalovaný zaplatil dňa 19.10.2011 sa na obžalovaného vzťahuje fikcia neodsúdenia. Obžalovaný bol v minulosti priestupkovo postihnutý 2 krát za porušenie pravidiel cestnej premávky. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku nepriznal a tento ani neoľutoval. Obžalovaný síce v rámci záverečnej reči predniesol, že je mu to ľúto, čo sa stalo, ale treba zdôrazniť, že ľútosť je potrebné prejavovať nad samotným spáchaním protiprávnej činnosti a nie nad možnosťou uloženia trestu v prípade uznania za vinného. Obžalovaný pritom ani čiastočne nepripustil možnosť, že k zabráneniu vzniku konfliktu medzi ním a príslušníkmi PZ mohol prispieť len samotným rešpektovaním výzvy príslušníka PZ, poškodeného Bc. I..

Vzhľadom na vyššie opísanú skutočnosť, že v prípade trestnej činnosti obžalovaného ide o viacčinný súbeh, teda, že sa obžalovaný dopustil dvoch trestných činov, z ktorých jeden bol zločinom, bolo potrebné obžalovanému uložiť úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona za použitia tzv. asperačnej zásady zakotvenej v ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona.

Pri úprave trestnej sadzby podľa asperačnej zásady je potrebné vychádzať z hornej a dolnej hranice trestnej sadzby trestného činu z nich najprísnejšie trestného Najprísnejšie trestným v predmetnej veci je pritom zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého možno páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní od 3 rokov do 8 rokov. Obžalovanému bolo preto potrebné uložiť trest odňatia slobody v sadzbe od 6 rokov a 11 mesiacov až do 10 rokov a 8 mesiacov. Súd by pritom ukladal trest v rámci takto upravenej trestnej sadzby, keďže u obžalovaného neboli zistené žiadne poľahčujúce okolnosti (§ 36 Tr. zákona) a ani žiadne príťažujúce okolnosti podľa § 37 Tr. zákona.

Súd zvažoval aj otázku, či potrestanie obžalovaného v rámci takto zvýšenej trestnej sadzby za použitia tzv. asperačnej zásady nebude odporovať medzinárodným normám, ktorým je v zmysle ust. čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré náš štát ratifikoval a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, Slovenská republika viazaná.

V danom prípade súd musel zisťovať, či takto uložený trest nebude v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje obžalovaným právo na spravodlivé prejednanie ich trestnej veci, ktoré zahŕňa aj právo na uloženie spravodlivého trestu, keďže hodnotenie spravodlivosti zahŕňa aj spravodlivé prejednanie trestnej veci vrátane spravodlivého rozhodnutia, ktoré sa týka uloženého druhu a výmery trestu. Zároveň súd zisťoval, či uložený trest nebude odporovať aj ust. čl. 5 ods. 1 spomínaného Dohovoru, ktorý obžalovaným garantuje právo na osobnú slobodu, ktorá nemôže byť obmedzená nespravodlivým trestom.

O nespravodlivý trest pri aplikácii asperačnej zásady možno usudzovať za situácie, keď v osobe páchatel'a ide o prvotrestanú osobu, u ktorej došlo k ojedinelému vybočeniu z inak riadneho spôsobu života, na ktorú ešte nebolo pôsobené nepodmienečným trestom odňatia slobody. Teda v prípade, že by bol reálny predpoklad, že aj trest bez použitia asperačnej zásady by bol trestom na nápravu obžalovaného a na ochranu spoločnosti trestom primeraným a naopak jej použitie by bolo pre neho neprimerane prísne.

V osobe obžalovaného nejde síce o prvotrestanú osobu. V minulosti bol dvakrát súdne trestaný, avšak ešte v roku 1993 za majetkovú trestnú činnosť ako aj v roku 2011 za trestný čin úverového podvodu. Z odpisu registra trestov teda vyplýva, že obžalovaný sa doposiaľ nemal dopustiť žiadnej násilnej trestnej činnosti ako v predmetnej veci. Na obžalovaného dosiaľ nebolo pôsobené nepodmienečným trestom odňatia slobody. Za takejto situácie je preto zjavné, že trest uložený v rámci asperačnou zásadou upravenej trestnej sadzby vo výmere 6 rokov a 11 mesiacov by bol pre obžalovaného neprimerane prísne a zároveň by jeho uloženie malo nepriaznivý vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Obžalovaný má dve maloleté deti vo veku 10 rokov a 3 rokov, ktoré boli podľa jeho vyjadrenia v čase rozhodovania súdu v starostlivosti jeho manželky, svedkyne M. M., avšak obžalovaný sa má naďalej podieľať na výchove a výžive týchto maloletých detí.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti je postačujúci trest uložený v polovici takto asperačnou zásadou upravenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov. Treba poukázať na celkové správanie sa obžalovaného v priebehu celého trestného konania, ktorý nepripustil možnosť, že spáchaniu trestnej činnosti mohol predísť len púhym rešpektovaním výzvy príslušníka PZ na dostavenie sa na útvár policajného zboru za účelom overenia platnosti príkazu na zatknutie vydaného na jeho osobu. Súd opätovne poukazuje aj na svedecké výpovede svedkyne M. a svedka K., ktorí vypovedali, že obžalovaný na výzvu príslušníka PZ reagoval neadekvátne, pričom svedkyňa M. uvedomujúc si vyhrotenosť situácie, zotrvala na mieste skutku za účelom vyriešenia vzniknutého problému. Obžalovaný by zrejme bez požiadania svojej manželky, svedkyne M., obávajúcej sa o svoje maloleté dieťa sa opätovne ani nedostavil na útvár policajného zboru. Za takejto situácie je súd presvedčený, že uloženie nižšieho trestu odňatia slobody, ktorý by bolo možné podmiennečne odložiť na primeranú skúšobnú dobu, by nespĺnilo svoj výchovný účel na obžalovaného.

Keďže obžalovaný pred spáchaním predmetných skutkov nebol vo výkon trestu pre úmyselný trestný čin, súd ho v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., ktorá si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody pozostávajúci z vynaložených nákladov zdravotnej starostlivosti poškodeným Bc. I. a W. bol priznaný tento nárok v nej uplatnenej výške 110,96 eur.

Poškodené Krajské riaditeľstvo PZ si nárok na náhradu škody v prípravnom konaní uplatnilo, avšak vyčíslenie tejto škody do skončenia vyšetrovania nepredložilo príslušnému vyšetrovateľovi PZ. Podľa znaleckého posudku MUDr. O. Z. bolo bolestné v prípade poškodeného Bc. I. určené na sumu 50 bodov, pričom hodnota jedného bodu v roku 2011 bola 15,38 eur a vzhľadom na priznanie dvojnásobku takto určeného bolestného konkrétnemu príslušníkovi PZ (§ 173 od. 3 zákona č. 73/1998 Zb. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície o štátnej službe príslušníkov PZ v znení

neskorších predpisov), ktorý utrpel ujmu pri plnení služobných povinností, v prípade tohto poškodeného má poškodené Krajské riaditeľstvo PZ O. nárok na náhradu škody vo výške 1.538,00 eur. Pokiaľ ide o poškodeného W., ten podľa znaleckého posudku znalca MUDr. O. Z. má nárok na bolestné v hodnote 30 bodov, čo pri hodnote 1 bodu 15,38 eur a priznaní dvojnásobku takto určenej sumy predstavuje celkovú výšku 922,80 eur. Poškodené Krajské riaditeľstvo PZ O. má teda nárok na náhradu škody voči obžalovanému vo výške 2.460,80 Eur.

Poškodené Krajské riaditeľstvo PZ O. s nárokom na náhradu škody nebolo možné pripustiť na tzv. adhézne konanie, avšak tento jeho nárok nezaniká a tento si môže uplatniť v rámci občianskoprávneho konania.

Samotný poškodený Bc. I. a W. si nárok na náhradu škody neuplatnili, z tohto dôvodu súd o nárokoch týchto poškodených ani nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od oznámenia rozsudku prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka a poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie nemôže podať osoba, ktorá sa ho výslovne vzdala.